

dc_915_14

Tézisfüzet

The *Buddhāvataṃsaka-sūtra* and Its Chinese Interpretation:
The Huayan Understanding of the Concepts of *Ālayavijñāna* and *Tathāgatagarbha*

Hamar Imre

I. A kitűzött kutatási feladat rövid összefoglalása

Értekezésemben a mahāyāna buddhizmus egyik legterjedelmesebb szent iratát, a *Buddhāvataṃsaka-sūtrát* vizsgálom. A *sūtra* csak kínai és tibeti fordításokban maradt fenn, eredeti szanszkrit nyelven csak két fejezet, a *Daśabhūmika-sūtra* és a *Gaṇḍavyūha-sūtra* őrződött meg. Feltehetően korábban önálló *sūtrák* egybeszerkesztésével és kibővítésével jött létre a *Buddhāvataṃsaka-sūtra*. Indiában nem találunk olyan művet, amely utalna rá, csak egyes fejezeteiből idéznek, így valószínűleg nem Indiában keletkezett, hanem Belső-Ázsiában.

A kínai fordítások alapjául szolgáló szanszkrit kéziratok Khotanból érkeztek, így elképzelhető, hogy ebben az oázisvárosban állították össze, amely a Selyemút egyik virágzó buddhista központja volt az első évezredben. A *Buddhāvataṃsaka-sūtrát* először i.sz. 420-ban fordította le kínaira Buddhahadra, majd i.sz. 699-ben Śikṣānanda. A 6. századtól kezdve egyre nőtt a *sūtra* iránti érdeklődés, kínai szerzetesek kommentárokat írtak hozzá, s így jött létre a Huayan 華嚴 iskola, amely a kínai buddhizmus egyik nagyhatású iskolája. A *Buddhāvataṃsaka-sūtrát* a 9. században fordította tibetire két indiai mester Jinamitra és Surendrabodhi egy tibeti mester, Ye-shes-sde segítségével, bár a mű Tibetben nem fejtett ki olyan hatást, mint Kínában, a tibetiek például soha nem írtak kommentárt a *sūtrához*.

Kutatásom alapvető célkitűzése a *Buddhāvataṃsaka-sūtra* különböző szövegváltozatainak összehasonlítása, illetve kínai kommentárjainak vizsgálata volt. A vizsgálandó anyag több ezer oldalt tesz ki, egy mindenre kiterjedő elemzést tehát természetesen lehetetlen lett volna egyetlen értekezés keretein belül elvégezni, így dolgozatomban a *sūtra* keletkezésének és a kommentárírás hagyományának bemutatása után két fontos buddhista fogalom, az *ālayavijñāna* és a *tathāgatagarbha* jelentéseit vizsgálom a Huayan buddhizmusban. Az *ālayavijñāna* a Yogācāra iskola központi fogalma, a tudatosság legmélyebb, nyolcadik szintjét nevezik így, amely raktározza a korábbi cselekedeteink eredményeképpen keletkezett karmacsírákat, a *tathāgatagarbha* (vagy *tathāgata*-lényegiség) pedig az a minden lényben megtalálható lehetőség (potencialitás), hogy buddhává válhat. A kínai buddhizmusban a *tathāgatagarbha* kifejezés szó szerinti fordítása a *rulaizang* 如來藏, ám a Buddha-természet (*foxing* 佛性) terminust gyakrabban használják.

Az *ālayavijñāna* és a *tathāgatagarbha* közti kapcsolat az indiai buddhista irodalomban nem egyértelmű, helyenként azonosságukról, máshol különbözőségükről olvashatunk. Az *ālayavijñāna* nemcsak a pozitív cselekedetek karmacsírát tartalmazza, hanem a negatív

cselekedeteket is, így a kínaiak nem tudták azonosítani a *tathāgatagarbhā*val, amely szerintük a világ végső tiszta eredetét támasztja alá. A Huayan iskola a Yogācāra két korai kínai iskolájának, a 攝論 Dilun 地論 és Shelun 攝論 iskolák örököse, amelyek a tudat végső tiszta jellege mellett foglaltak állást. A Huayan iskola második pátriárkájának, Zhiyannek 智儼 (602-668) volt a kortársa Xuanzang 玄奘 (600-664), aki Indiában kiválóan megtanult szanszkritul és jártasságot szerzett a Yogācāra indiai iskolájának tanaiban. Kínába visszatérve tudásának köszönhetően a császár is nagy becsben tartotta, s az udvarban, illetve azon kívül is a buddhizmus szaktekintélyévé vált. Az általa képviselt Yogācāra tanok azonban jelentősen különböztek a korai kínai Yogācāra iskolák és a Huayan iskola tanaitól. Xuanzang nem tekintette a Tathāgatagarbha tanításokat a Yogācāra részének, így számára a valóság végső alapja az *ālayavijñāna* volt, tehát az ő értelmezése szerint a lények létezése nem vezethető vissza egy abszolút tiszta tudatosságra. A másik fontos különbség, hogy Xuanzang az indiai buddhizmus tanítása szerint azt vallotta, hogy vannak olyan lények (az *icchantikák*), akik soha sem válhatnak buddhává. Ez szöges ellentétben állt a buddhaság meglétének egyetemességével, amely elképzelés a kínai buddhizmusban ekkorra már általánosan elfogadottá vált.

Az indiai buddhizmusban a Tathāgatagarbha tanítások gyakran a Yogācāra tanításokkal együtt jelennek meg, önálló iskolaként nem tartják számon. A kínai buddhizmusban azonban a buddhista tanokat rendszerező *panjiao* 判教 elméletekben gyakran külön, független iskolaként tűnnek fel. A Huayan buddhizmus *panjiao* elméletének sajátossága, hogy a Xuanzang által képviselt Yogācāra tanításokat alacsonyabb szintre helyezi, mint a *tathāgatagarbha* tanításokat. Művemben azt is vizsgálom, hogy a *Buddhāvataṃsaka-sūtrában* hol jelennek meg a Yogācāra és a Tathāgatagarbha tanítások, s ezeket a kínai kommentátorok hogyan értelmezik. A Yogācāra tanítások a hagyomány szerint két helyen tűnnek fel a *sūtrában*. Az egyik, amely a buddhizmus közkedvelt szlogenjévé vált, azt állítja, hogy a „három világ csak-tudat.” A másik egy tíz versszakból álló szakasz, amely Kelet-Ázsiában „csak-tudat versként” vált ismertté. Ez a passzus azt állítja, hogy a tudat olyan, mint a festő, mivel megfesti a külső tárgyakat. A Tathāgatagarbha tanítás explicit módon nem fordul elő a *sūtrában*, de A *Tathāgata megjelenése a világban* című fejezet azt tanítja, hogy valamennyi lényben megtalálható a Tathāgata (Buddha) bölcsessége, csak a tudatlanságuk miatt ezt nem ismerik fel. Takasaki Jikidō japán kutató úgy vélte, ez a gondolat a Tathāgatagarbha tanítás előfutára. Értekezésemben részletesen foglalkozom ezekkel a szakaszokkal.

A Yogācāra és Tathāgatarbha tanítások nemcsak a buddhista filozófia szempontjából fontosak, hanem a buddhista gyakorlat számára is nagy jelentőséggel bírnak. A kínai buddhizmus egyik sajátos tanítása a hirtelen megvilágosodás, amelynek alapja a Tathāgatarbha tanítás. Míg az indiai buddhizmusban azt vallják, hogy nagyon sok idő szükséges ahhoz, hogy valaki buddhává váljon, hosszú időn keresztül kell gyakorolnia a buddhizmust, és nagyszámú erényes tettet kell végrehajtania, addig a kínai buddhizmus Chan iskolája szerint elég meglátni a bennünk rejlő buddha-természetet ahhoz, hogy megvilágosodjunk. Dolgozatomban bemutatom, hogy a Huayan iskola miként érvel a gyakorlat fontossága mellett a megvilágosodás átélése után.

II. Az elvégzett vizsgálatok, kísérletek rövid leírása, a feldolgozás módszerei

Dolgozatomban filológiai módszerekkel vizsgálom kínai és tibeti nyelvű klasszikus forrásokat, amelyek az i.sz. 3. és i.sz. 10. század között íródtak. A művek többsége megtalálható a tibeti, illetve a kínai Buddhista Kánonban. A forrásaim többségénél a kanonikus szöveget használom, mert a kínai buddhista kánon Taishō kiadása, amely a nemzetközi tudományosságban elfogadott és használt gyűjtemény, maga is rendelkezik szövegkritikai hivatkozásokkal. E kiadás alapján készült el a CBETA (Chinese Buddhist Electronic Text Association) digitális kiadás, amely megőrzi a Taishō kiadás szövegkritikai megjegyzéseit, de ezeket újabakkal is kibővíti. Az értekezésemben használt kínai források ebből a digitális gyűjteményből származnak.

Doktori értekezésem alapvetően nem szövegkritikai kiadás, azonban két fejezetben ilyen vizsgálat is található. A második fejezet második részében a Dunhuangban fennmaradt *Buddhāvataṃsaka/Huayan* szövegeket mutatom be. A kutatásaim szempontjából központi szerepet játszó *Baowang rulai xingqi pin* 寶王如來性起品 című fejezet Dunhuangban fennmaradt kéziratait összevettem a Taishō kiadásban megőrződött hagyományos szövegváltozattal. A második számú melléklet tartalmazza ugyanezen fejezet tibeti változatának egy részletét is, amely a Tathāgatarbha tanítás előfutárának tekinthető. Ez a kiadás a Londoni Kanjur szövegének átírása, amelyet a következő kiadásokkal vettem egybe: Berlin, Derge, Kawaguchi, Lhasa, Narthang, Nyingma, Peking, Phug brag, Stog. Ha több változat azonos módon tér el, akkor azt a lábjegyzetben tüntettem fel, az egyedi eltérések a végjegyzetbe kerültek.

Kutatásom kiinduló forrása a fent említett *Buddhāvataṃsaka-sūtra* két kínai és egy tibeti fordítása volt. A *sūtra* elemzésekor első lépésként a három különböző verziót

összevettem, hogy kimutassam a fordításokban található különbségeket. Néhány esetben az önálló műként lefordított fejezeteket is bevonom a vizsgálatba, mivel ezek újabb változatokat hozhatnak. A kínai és tibeti nyelv szerkezetéből fakadó különbségek miatt helyenként jelentős eltérések tapasztalhatók a tibeti és kínai fordítások között. A tibeti fordítás ugyanis pontosan követi a szanszkrit eredeti nyelvtani szerkezetét, így helyenként nehezen értelmezhető, illetve nem egyértelmű, de éppen ezért a szöveg árnyalt. A kínai nyelvben a ragozás hiánya miatt nincs lehetőség ilyen fajta többértelműsége, így a szövegek is érthetőbbek, bár a jelentés ennek következtében szegényebbé vált.

Az értekezésben vizsgált kifejezések (csak-tudat, *ālayavijñāna*, *tathāgatagarbha*, természet-keletkezés stb.) előfordulásait a CBETA digitális kiadás keresőjének segítségével azonosítottam, s ezek alapján rekonstruáltam, hogy a *sūtra* és a Huayan szerzetesek milyen jelentésben használják ezeket. A *sūtra* esetében nemcsak a tibeti és kínai párhuzamos szövegekre támaszkodtam, hanem azt is vizsgáltam, hogy az illető kifejezés hogyan értelmezhető tágabb szövegösszefüggésben. A Huayan iskola szerzetesei több kommentárt is írtak a *Buddhāvataṃsaka-sūtrához*, így ezek segítségével azt is vizsgáltam, hogy a *sūtrában* előforduló, a téma kutatásának szempontjából fontos passzusokat a kínaiak hogyan értelmezték, mennyire az eredeti jelentés feltárása volt a céljuk, vagy inkább saját gondolataik alátámasztásához kerestek szöveges bizonyítékokat a szentnek számító iratokban.

A Huayan iskola tanításait a nyugati irodalomban általában egységesnek szokás tartani. Véleményem szerint ez a nézet nem teljesen állja meg a helyét, ezért dolgozatomban azt is vizsgáltam, hogy a különböző szerzetesek ugyanazt a tanítást hogyan magyarázzák, és magyarázataik mennyiben térnek el egymástól. Helyenként részletesen összehasonlítottam azt, ahogy egy-egy passzust magyaráznak, egy-egy összetettebb tanítás esetén pedig táblázat segítségével szemléltettem a különbségeket.

Az elsődleges források vizsgálata mellett természetesen támaszkodom a nemzetközi szakirodalomra, bemutatom, hogy a nyugati, japán és kínai kutatások milyen eredményekre jutottak az általam vizsgált kérdésekben. Egyrészt mások által is már vizsgált elsődleges forrásokat használok, másrészt új forrásokat is bevonok a vizsgálatba. A régi források új értelmezésével, illetve az új források elemzésével próbálok az eddigi eredményekhez képest új vagy eltérő következtetéseket levonni.

III. Az új tudományos eredmények tételes összefoglalása

A *Buddhāvataṃsaka-sūtrát* bemutató második fejezet az elsődleges és másodlagos források segítségével minden eddigi összefoglalónál átfogóbban mutatja be a témát. Különösen fontos megemlíteni, hogy a tibeti forrásokról semmilyen kutatás nem készült még, így ezen a téren dolgozatom úttörőnek számít. A Derge-kiadás kolofonjából megtudhatjuk, hogy két szöveghagyomány különböztethető meg: egy kínai és egy indiai. A kínai katalógusokban találhatunk olyan állítást, amely szerint a tibeti változat a kínai fordításból készült. A fennmaradt tibeti nyelvű szöveget több helyen összehasonlítottam a kínai fordításokkal, s egyértelműnek tűnik, hogy a tibeti fordítás alapjául nem a kínai szöveg szolgált, hanem az eredeti szanszkrit szöveg. A kínai fordítás, amelyről a Derge-kiadás említést tesz, teljes egészében biztosan nem maradt fenn, esetleg a dunhuangi kéziratok közt maradhettek fenn töredékek belőle. A *Buddha megjelenése a világban* című fejezet tibeti szövegéről szövegkritikai kiadást készítettem. Terjedelmi okok miatt ebből csak az értekezésemhez szorosan kapcsolódó szakaszt építettem be a dolgozatomba mellékletként. Az egész fejezet szövegkritikai kiadása Tokióban fog megjelenni az International Institute for Buddhist Studies gondozásában. A *Buddhāvataṃsaka-sūtra* tibeti szövegének ez az első szövegkritikai kiadása.

Dunhuang a kínai buddhista kéziratok kincsestára, így a témával foglalkozó a kutatók számos *sūtrát* megvizsgáltak már, a kéziratokat összehasonlították az áthagyományozódott, nyomtatott kánonokban megmaradt szövegekkel. A *Buddhāvataṃsaka-sūtrát* ugyanakkor még nem vizsgálták, így dolgozatomban először mutatok rá a különbségekre. Habár a többi *sūtrához* hasonlóan nagyon jelentős eltérések nem találhatók a kézirat és a szöveghagyomány között, ezek a kéziratok fényt vethetnek arra, hogy milyen céllal készültek a Dunhuangban hatalmas mennyiségben talált kéziratok. A kéziratok elemzéséből kiderül, hogy hivatásos másolók dolgoztak, akik feltehetően mások megbízásából készítették ezeket a kéziratokat azzal a szándékkal, hogy az adományozó saját magának vagy élő, illetve elhunyt családtagjai számára érdemeket gyűjtsön, s így halála után jobb újjászületés várja. A néhány fennmaradt kolofon is alátámasztja azt, hogy a kéziratokat felajánlási céllal készítették.

A dunhuangi szövegek arra is fényt vetnek, hogy a Huayan buddhizmus nem csupán a buddhista filozófia iránt érdeklődő elit írástudók és tudós szerzetesek érdeklődésére tartott számot, hanem a nagyobb néptömegek vallásgyakorlatának is részévé vált. Ezt támasztja alá az is, hogy más népszerű *sūtrákhoz* hasonlóan a *Huayan jinghez* is készítették olyan gyűjteményeket, mint például a *Da fangguang fo huayan ganying zhuan* 大方廣佛華嚴經感

應傳, amelyek a *Huayan jing*hez kapcsolódó csodás történetekről számoltak be. Ezek a történetek olyan eseményeket mesélnek el, amelyeknek főhőse a *Huayan jing*et másolta vagy recitálta, s ennek következtében csodákat tapasztalt meg, például élete csodás módon jobbra fordult. Érdekes, hogy ezek a történetek még a *sūtrá*hoz kommentárt író szerzetesek műveiben is feltűnnek, így akarták a Huayan buddhizmus népszerűségét növelni a hívők körében. A történeteket elemezve kimutattam, hogy ezek miként tükrözik a Huayan iskolában bekövetkezett változásokat. Chengguan 澄觀 (738-839) korában a Chan buddhizmus már nagy népszerűségnek örvendett, így ő azokat a csodás történeteket is összegyűjtötte, amelyek a hívők meditációs gyakorlata során történtek meg.

A dolgozatomban azt is vizsgálom, hogy a kínai szerzetesek miként magyarázzák a *sūtrát*, mennyire az eredeti szöveget interpretálják, s mennyire csak ürügyként szolgál az eredeti szöveg saját gondolataik kifejtéséhez. Megállapítottam, hogy a kommentátorokat egyrészt a pontos filológiai magyarázat jellemzi, feltárják a *sūtra* egyes szakaszainak eredeti jelentését a *sūtra* egészének kontextusában, ugyanakkor olyan művekkel hozzák kapcsolatba, amelyek túlmutatnak a *sūtra* eredeti jelentésén, s így a *sūtrát* más kontextusba is helyezik.

Részletesen elemzem két fontos huayan kifejezést, a *faxiangzong*ot és a *faxingzong*ot. Korábbi kutatók véleménye szerint a *faxiangzong* az indiai Yogācāra iskolára vonatkozik, míg a *faxingzong* a kínai Yogācāra iskolára. A vonatkozó passzusok összegyűjtésével és elemzésével kimutattam, hogy a *faxingzong* kifejezést Fazang alkotta meg, s valóban a Xuanzang által képviselt indiai Yogācārára utal. A *faxingzong* kifejezést viszont a szakirodalomban megtalálható hivatkozással ellentétben nem Fazang, hanem Chengguan alkotta meg, s eredetileg a Madhyamaka iskolára vonatkozott, amelyhez később Tathāgatagarbha tanításokat is hozzárendelt. Chengguan kommentárjából lefordítok egy szakaszt, amely bemutatja, hogy Buddha tudatának létezéséről a *faxingzong* és a *faxiangzong* milyen eltérő nézeteket vallott. Chengguan mind a két álláspontot részletesen ismerteti, majd cáfolja, s végül kifejti, hogy a Huayan iskola álláspontja a *faxingzong* és *faxiangzong* harmonizálása. A dolgozatomban közölt fordítás az első nyugati nyelvű fordítás Chengguan kommentárjából.

Dolgozatomban bemutatom, hogy a Yogācāra és a Tathāgatagarbha tanítások összefoglalására a Huayan iskola két elméletet is kidolgozott: az egyik a csak-tudatosság tíz szintje (*shi zhong weishi* 十重唯識), a másik a természet-keletkezés (*xingqi* 性起). Részletesen elemeztem ezt a két fontos Huayan tanítást, összegyűjtöttem a vonatkozó passzusokat a kínai mesterek műveiből, s ezek alapján értelmeztem a két tanítást. Korábban

ilyen alapos, részletes elemzést még nem végeztek. Kimutatom, hogy e fontos Huayan tantételek tartalma idővel változott. Az egyes Huayan mesterek saját koruknak, politikai és vallási környezetüknek megfelelően módosítottak ezeken a tantételeken. Chengguan korában a Chan buddhizmus jelentős befolyással bírt, így ezt a kihívást nem hagyhatta figyelmen kívül. A hirtelen megvilágosodást egyértelműen a Chan buddhizmussal azonosította, és magas szintre rangsorolta ezt a tanítást. A Chan hatásának köszönhető, hogy a hirtelen megvilágosodás tanítása is beépül a Huayan tanítások rendszerébe. Chengguan és Zongmi 宗密 (780-841) azonban egyaránt hangsúlyozza, hogy a hirtelen megvilágosodást gyakorlásnak kell követnie, így visszautasítják a Chan buddhizmusnak azt a népszerű tanítását, hogy nincs szükség vallási gyakorlatra, mivel csak a bennünk rejlő buddha-természetet kell felismerni.

IV. A doktori mű témaköréből készült publikációk jegyzéke

- „Az abszolút tudat és a természet-keletkezés fogalma a kínai buddhizmusban.” In: Hamar Imre, Salát Gergely (szerk.) *Mítoszok és vallások Kínában*. Budapest: Balassi Kiadó, 2000, 50-65.
- Buddha megjelenése a világban*. Budapest: Balassi Kiadó, 2002. (ELTE Sinológiai Műhely 2.)
- „The Existence or Nonexistence of the Mind of Buddha: A Debate between Faxingzong and Faxiangzong in Chengguan’s Interpretation.” *Acta Orientalia Hung.* 56, 2-4 (2003): 339-367.
- „Buddhista kommentárirodalom Kínában.” In: Hamar Imre, Salát Gergely (szerk.) *Kínai nyelv és Irodalom*. Budapest: Balassi Kiadó, 2003, 253-275.
- „Hermeneutical Methods in Chengguan’s Commentary to the Avataṃsaka-sūtra.” *Ars Decorativa* 23 (2004): 9-16.
- „Busshin no umu – Chōkan no kaishaku shita hosshōshū to hossōshū no ronsō ni tsuite. 仏心の有無 – 澄観の解釈した法性宗と法相宗の論争について” In: *Tōdaji sōken zengō ronshū* 東大寺創建前後論集. Kyoto: Hōzōkan, 2004, 28-36.
- „The History of the *Buddhāvataṃsaka-sūtra*: Shorter and Larger Texts.” In: Imre Hamar (ed.) *Reflecting Mirrors: Perspectives on Huayan Buddhism*. Wiesbaden: Harrassowitz Verlag, 2007, 139-167.

- „A Huayan Paradigm for Classification of Mahāyāna teachings: The Origin and Meaning of Faxiangzong and Faxingzong.” In: Imre Hamar (ed.) *Reflecting Mirrors: Perspectives on Huayan Buddhism*. Wiesbaden: Harrassowitz Verlag, 2007, 195-220.
- Reflecting Mirrors: Perspectives on Huayan Buddhism*. Imre Hamar (ed.) Wiesbaden: Harrassowitz Verlag, 2007.
- „Manifestation of the Absolute in the Phenomenal World: Nature Origination in Huayan Exegesis.” *Bulletin de l'École Française d'Extrême-Orient* 94 (2007): 229-252.
- „A Yogācāra filozófia hatása az Avatamsaka-sūtrában és kínai értelmezéseiben.” *Keréknymok*. 2008 nyár, 5-24.
- „The Impact of Dilun school on Huayan Exegesis.” In: *The Formation and Transformation of Dilun Thought / Jiron shisō no keisei to henyō*. Tokyo: Kokusho Kankōkai, 2010, 371-363.
- „Interpretation of Yogācāra Philosophy in Huayan Buddhism.” *Journal of Chinese Philosophy* 37,2 (2010): 181-197.
- „Huayan ontológiai alapvetés: a tíz titokzatos kapu elmélete.” *Távol-keleti Tanulmányok* 2010/2: 81-104.
- „Csodás történetek az Avatamszaka szútráról.” *Vallástudományi Szemle* 2010/2: 65-79.
- „Creating Huayan Lineage: Miraculous Stories about the Avatamsaka-sūtra.” *Oriens Extremus* 50 (2012): 181-191.
- „Deconstructing and Reconstructing Yogācāra: Ten Levels of Consciousness-only/One-mind in Huayan Buddhism.” In: Robert Gimello, Frederic Girard, Imre Hamar (eds.) *Avatamsaka Buddhism in East Asia: Origins and Adaptation of a Visual Culture*. Asiatische Forschungen 155. Harrassowitz Verlag Wiesbaden, 2012, 53-71.
- „Guanyu foshuo rulai xingxian jing jige yiben de bijiao yanjiu 关于《佛说如来兴显经》几个译本的比较研究.” In: Lü Jianfu 吕建福 (ed.) *Huayan yanjiu 华严研究*. Xi'an: Sanqin chubanshe, 2012, 1-10.
- „Huayan jing yanjiu 华严经研究.” In: Beijing shifandaxue renwen zongjiao gaodeng yanjiuyuan 北京师范大学人文宗教高等研究院 (ed.), *Xiangke xiangsheng gongjing gongrong jingshi renwen zongjiao jiangtang jiangyan ji (2011) 相克相生共进共荣 — “京师人文宗教讲堂”讲演集 (2011)*. Beijing: Zhongguo shehui kexue chubanshe, 278-298.
- „Huayan Texts in Dunhuang.” In: Imre Galambos (ed.) *Studies in Chinese Manuscripts: From the Warring States Period to the 20th Century*. [Budapest Monographs in East Asian

Studies 4] Budapest: Institutes of East Asian Studies, Eötvös Loránd University, 2013, 81-102.

„Chuangjian huayan puxi: youguan huayan jing de shenqi gushi 創建華嚴譜系：有關華嚴經的神奇故事。” In: Wang Bangwei 王邦維, Chen Jinhua 陳金華, Chen Ming 陳明 (eds.) *Fojiao shenhua yanjiu: wenben, tuxiang, chuanshuo yu lishi* 佛教神話研究：文本，圖像傳說與歷史. Shanghai: Zhongxi shuju, 2013, 238-248.

„The Realm of Reality.” In: Mario Poceski (ed.) *The Blackwell Companion to Inner and East Asian Buddhism*. Oxford: Blackwell Publishing, 2014, 145-165.